

LO PEP BOIG

Com que la diligència feia curt de cavalls, hem pujat a l'autolínia de les dones pintades. Duu a la muntanya extrema on la joventut d'ara, diuen, passa el segle donada a aventures mediocres i jocs tristíssims. He segut al costat del conductor, frenètic caçador de llops quan l'hivern s'encaputxa, i beverri. M'ho havien advertit: —*Aquest xofer aguanta set dones d'una tirada i dotze petricons de bon muscat.* És alt, caraplè i galtavermell, i m'empeteix. Li diuen lo Pep boig, i això em conforta i m'encoratja. Què volem més els llevadors de somnis? Miro, de reüll, el passatge: tot són dones. Dames, havia dit algú. De vint a trenta anys, no pas més. No gens uniformades, fastuosament vestides amb robes honestes de tot gruix i estil. Conjunts negres de nit campestre amb coll de setí blanc, bruses blaves brodades amb pàmpols d'or llicenciós, faldillasses de color de maduixa, mantells ducals amb velluts acacauats, combinats de jersei de color de castanya amb raïms pompeians i faldeta amb volants agitanats. I pentinats extremosos i esbulladissos amb noms inèdits: zebra, dos-cavalls, descapotable. Enmig de sorolls roncs, espetecs de motor i grinyols de ferralla, lo Pep ha engegat. Ja d'un bot hem salvat cinc-cents metres, i érem al primer revolt, amb tou de matarrades. El vehicle ha girat a l'esquerra d'un barranc, ha deixat, amb bufaments, la carretera, ha travessat un bladar amb sentors terroses i humides, ha passat un torrent, s'hi ha enfangat, s'hi ha envilit, ha enfilat una garriga, ha abatut un arbrissell i hem petjat carretera. —*Hem guanyat dos quilòmetres,* diu lo Pep. M'he girat per observar el posat de les honrades dames pintades: no s'havien adonat de res. Hieràtiques, impassibles, rígides i rigoroses, ni es miraven ni es parlaven. Com si elles, antigues i modernes ensems, esperessin tanta cadascuna d'elles en una perruqueria diferent, en carrers distints, en barris contradictoris. Només si un era atent podia arribar a suposar que, molt en secret, es quillaven i maquillaven, i que la faç de cadascuna canviava, àcides o fermentables, les colors, d'aurora muntanyana o de crepuscle marès. Jo diria que, talment com els estanys, el mar o les caletes, les cares de tan virtuoses dames reflectien les metamorfosis del cel

immediat i les seves filadisses flonjors, sense goig ni angoixa. Ja el conductor accelera, salta feixes, i, fre lliure, travessa camps i camps, llaurats o conreats, enfila una coscollera difícil, i petgem, de nou, el camí ral. —*Hem guanyat tres quilòmetres i mig*, diu lo Pep. Li he demanat si mai ningú no l'havia escridassat: —*Vaig estimbar, fa temps, un gendarme que em volia fer denúncia. No ho ha sabut mai ningú. Els faig por. Conten que el meu avi de part de mare havia fet pactes amb L·lucifer*. Lo Pep boig accelera fort, passem cruïl·lades, ponts estrets i carrerons de pobles malaparellats. No em fa gens de goig, ara, aquest home. Un cop d'ull a l'interior del carruatge motoritzat em fa creure que tan nobles dames viatjaven, fora del temps, per una foradada d'alta muntanya, de cara a un enllà vague. Solemnes, encinglades, agegantades, sense oir ni mirar, les púdiques senyores no s'han adonat del bot terrabastallós que ha fet fer al cotxe lo Pep boig.—*Hem guanyat cinc quilòmetres més; aviat hi serem*. Sí, no hem tardat gens: ja hi som; però no hi ha pas ningú, em vaig dir jo. Era una placeta irregular, al peu d'una muntanya. ¿El Pirineu pel costat del Pallars? ¿Els Alps juliens? ¿Les severes muntanyes albaneses? ¿On són els minyons folgaires? ¿I els vells testarruts i mal plantats? I ¿què fan les virtuoses dames empolainades a l'antiga i pintades al modern més actual? Lo Pep boig prova d'alliberar-les de llur encantament, i els parla amb veu d'infant. Tot d'un plegat, les senyores s'aixequen unànimes i enravenades, i baixen, callades com sempre, tot refusant el braç del xofer. S'arreglaren com unes col·legiales del darrer curs i em semblava que jo era testimoni d'un excepcional concili de gegantes. Una d'elles, que aparentava la més important, ha demanat al Pep boig: —*On és el Convent?* El qual, reprimint, els n'ha ensenyat el camí. L'han seguit afilerades i en silenci, tot deixant un rastre de fulla tendra i d'olors de violetes, de mentes i de vainilles abacials. —*El Convent?*, dic jo.—*És una sala de ball. Fa més de cinquanta anys que no hi balla ningú. Jo l'he vista sempre tancada*, ha respost lo Pep boig.

J. V. Foix

Darrer comunicat